

Arrest

nr. 309 120 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 oktober 2021, dient op 6 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 december 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 25 april 2023.

1.3. Op 24 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F.Y. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Sarkhi in het district Ghorband van de Afghaanse provincie Parwan, waar u opgroeide met uw ouders, twee broers en vijf zussen. U ging er tot de tiende graad naar school, maar stopte eens u genoodzaakt was het land te verlaten. In de voormiddag hield u zich bezig met uw schoollessen, maar in de namiddag werkte u samen met uw vader in jullie winkel waar er verf en bouwmaterialen werden verkocht. Deze winkel was gelegen in de bazaar van het districtscentrum Ghorband. Regelmatig kwamen er arbaki naar jullie winkel om eten te kopen en een gesprek aan te gaan. Dit heeft er voor gezorgd dat jullie problemen zijn beginnen krijgen met de taliban. De taliban zijn naar jullie huis gekomen en vroegen naar de relatie die u had met de arbaki. Ondanks dat u hun beweringen ontkende, drongen ze er op aan dat u met de taliban zou samenwerken. U weigerde dit aanbod. Daarna zijn de taliban terug naar huis vertrokken. Later zijn ze opnieuw naar uw huis gekomen om uw vader te vragen waar zijn zoon was, maar die wist hen te vertellen dat u niet thuis was. Alweer zijn de taliban vertrokken, maar uw vader besloot dit incident te melden bij de lokale politie. Zij lieten uw vader weten dat hij hen zeker op de hoogte moest houden indien de taliban nogmaals zouden komen. En zo geschiedde. De taliban kwamen nogmaals naar uw huis, maar u kon op tijd naar de tweede verdieping wegvlugten waardoor ze u niet hadden gevonden. Opnieuw zijn de taliban vertrokken, maar ongeveer 4 à 5 minuten later hoorde u een wapengevecht uitbreken tussen de arbaki en de taliban. Een dag later, tijdens de nacht, zijn de taliban andermaal naar uw huis gekomen, maar bent u kunnen ontsnappen naar het huis van uw paternale oom. Omdat ze u niet konden vinden besloten ze uw vader mee te nemen, maar de dorpsouderen zijn naar de taliban geweest om hem te bevrijden. De volgende ochtend ging u naar de winkel van uw vader en belde u naar huis. U kreeg het nieuws te horen dat uw vader werd vrijgelaten met de hulp van de dorpsouderen. Er heerste echter nog steeds gevaar voor u in het dorp, waardoor er werd besloten dat u het land zou verlaten. U verliet Afghanistan in de zevende of achtste maand van 2019 en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland. Op 23 februari 2020 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland, waardoor er automatisch ook een asielprocedure werd opgestart. U verbleef zo'n anderhalf jaar in Griekenland, maar verklaart er nooit een asielaanvraag te hebben ingediend, noch een interview te hebben afgelegd. U besloot verder te reizen via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk en kwam op 03 oktober 2020 aan in België. Op 06 oktober 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Zo'n drie à vier maanden na de machtsovername van de taliban werd uw broer F. (...) door de taliban meegenomen en bewapend. Hij is nog één keer naar huis gekomen, maar sindsdien is hij spoorloos verdwenen en hebt u al bijna een jaar geen contact meer met hem kunnen leggen. Tot op vandaag blijven u en uw familie in het ongewisse over waar uw broer zich bevindt. U werd nadien ook nog via Facebook bedreigd door een profiel dat zich voordeed als uw broer. Die persoon had u als ongelovig bestempeld en was van plan 100 kogels op u af te vuren.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban omdat ze u ervan beschuldigden een spion te zijn van de voormalige autoriteiten. Daarnaast vreest u ook door hen vervolgd te zullen worden omdat u sinds uw vertrek uit Afghanistan een vrijere levensstijl hanteert.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende kopieën neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), foto's van uw huis, alsook van uw familie en een foto waarop u staat afgebeeld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst constateert het CGVS dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde heeft u in Griekenland wel een aanvraag om internationale bescherming ingediend op 24 februari 2020. Op 07 augustus 2020 werd uw asielaanvraag geweigerd. U ging op 24 augustus 2020 in beroep tegen deze beslissing, maar op 27 oktober 2020 werd uw aanvraag in tweede aanleg afgewezen (zie administratief dossier, Dublin procedure). Het feit dat u in Griekenland de beslissing niet heeft afgewacht nadat u beroep hebt ingediend en u na enige tijd het asielcentrum heeft verlaten, en u het alsook heeft nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers

redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Aansluitend op het voorgaande doet het ook verbazen dat u zowel bij het afleggen van uw verklaringen bij de DVZ, als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ten stelligste blijft volhouden dat u in Griekenland nooit eerder een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (DVZ, verklaring DVZ, vraag 22; CGVS, p. 6). Eens u Griekenland was binnengekomen, verklaart u dat u werd gestuurd naar het vluchtelingenkamp Moira (CGVS, p. 6). U verbleef ongeveer anderhalf jaar op het Griekse eiland Lesbos. In al die tijd beweert u er nooit een asielaanvraag te hebben ingediend, werd er volgens u ook nooit een interview afgenomen of hebt u er nooit documenten ontvangen (CGVS, p. 6). U verklaart dat ze enkel uw vingerafdrukken hadden genomen. Deze verklaringen komen helemaal niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Dat u niet terugdeinst om leugenachtige verklaringen af te leggen, doet dan ook ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorgaande vaststellingen wijzen op mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht en doen bijgevolg twifelen aan de geloofwaardigheid van uw werkelijke vrees en de daaruit vloeiende nood aan internationale bescherming. Dit blijkt ook uit uw asioldossier van Griekenland dat het CGVS heeft opgevraagd. Het Grieks dossier blijkt immers doorspekt te zijn met andere verklaringen tegenover de asielmotieven die u in België aanhaalde. Allereerst blijkt dat u na uw vertrek uit Afghanistan nog zo'n drie jaar hebt verbleven in Iran, dit terwijl u in België verklaarde uit Afghanistan te zijn vertrokken op de zevende of achtste maand van het jaar 2019 (DVZ, verklaring DVZ, vraag 32; CGVS, p. 5). U zou verder zo'n anderhalf jaar in Griekenland hebben verbleven (CGVS, p. 6), en kwam op 03 oktober 2021 toe in België (zie administratief dossier). Dat u dan drie jaar in Iran zou hebben gewoond na uw vertrek uit Afghanistan, strookt dus niet met de verklaringen die u in België hebt afgelegd. Verder blijkt ook dat de eigenlijke reden tot uw vlucht uit Afghanistan totaal verschillend is. Zo verklaarde u in initieel Griekenland dat u bent gevlucht vanwege de slechte veiligheidssituatie in uw regio, waardoor u niet naar school kon gaan (zie administratief dossier, vertaling Grieks asioldossier). Voorts haalde u er in beroep aan dat zowel u als uw broer gewond waren geraakt tijdens een incident tussen de taliban en de voormalige regeringstroepen. De taliban waren in uw regio actief op zoek naar nieuwe rekruten, en ze hadden ook aan u gevraagd om u bij hen aan te sluiten. In België vertelde u dat u van spionage werd beschuldigd door de taliban, nadat ze op de hoogte kwamen van het feit dat de arbaki vaak een bezoek bracht uw winkel (CGVS, p. 10-11). Dit zijn stuk voor stuk grote tegenstrijdigheden die toch wel de wenkbrauwen doen fronsen.

Wanneer u verschillende malen geconfronteerd wordt met de asielaanvraag die u in Griekenland indiende, blijft u volhouden er nooit een verzoek te hebben ingediend (CGVS, p. 12, 15). Ook wanneer u er op werd gewezen wordt dat iemand met uw naam, vingerafdrukken, met dezelfde familiesamenstelling en afkomst asiel heeft aangevraagd in Griekenland, volhardt u geen enkele keer asiel te hebben gevraagd (CGVS, p. 12). U zou er enkel vingerafdrukken hebben afgestaan, waarna u een document kreeg, dat volgens u helemaal niets te maken had met een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 12). Wat er ook van zij; aangezien u geen enkele afdoende verklaring kan geven voor zulke buitensporige verschillen stelt u het CGVS niet langer in de mogelijkheid om te weten wat geloofwaardig is en welke problemen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan in Afghanistan.

Immers, wanneer blijkt uit het dossier dat een verzoeker niet helemaal eerlijk is geweest al van bij de aanvang van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming, dient er te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en oordelen van en zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de expliciete verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie verschaft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming bijgevolg correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, zowel in Griekenland als België. Te dezen heeft u echter initieel getracht zowel de Griekse als Belgische asielinstanties te misleiden en heeft u vervolgens, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, volledig afwijkende verklaringen afgelegd over uw vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van uw verklaringen in België tegenover uw verklaringen in Griekenland doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, te meer u reeds op de DVZ gewezen werd op deze medewerkingsplicht (zie administratief dossier).

Niet alleen tonen uw tegenstrijdige verklaringen tussen België en Griekenland aan dat u intentioneel de Europese asielinstanties heeft trachten te misleiden. Volgende vastgestelde inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dat u in België brengt op de helling. Zo is het in de eerste plaats merkwaardig dat u op het Commissariaat-generaal beweert dat uw broer zo'n drie à vier maanden na de machtsvername van de taliban door hen werd gerekruteerd (CGVS, p. 11). Nadien is hij nog één keer naar huis gekomen, maar sindsdien hebben u, noch uw familie enig contact met hem kunnen leggen. Hiervan maakte u helemaal geen melding tijdens uw interview bij de DVZ dat plaatsvond op 02 december 2021, terwijl uw broer volgens uw verklaringen dan al door de taliban werd meegenomen (DVZ, verklaring DVZ). U verklaarde er namelijk dat al uw broers en zussen nog in het dorp verbleven (DVZ, verklaring DVZ, vraag 7). Hiernaar gevraagd, geeft u aan dat u nog onderweg was toen de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen, maar kan u geen duidelijke reden aanbrengen waarom u op de DVZ nog niet eerder had aangegeven dat uw broer was verdwenen, en dus niet meer in het dorp woont (CGVS, p. 15). Verder rijst de vraag waarom de taliban het nodig achtten om met u samen te werken nadat ze u van spionage hadden beschuldigd (CGVS, p. 10-11). In deze context is het wel riskant van de taliban om beroep te doen op u, aangezien ze ook niet zeker zijn of ze u wel zouden kunnen betrouwen. Dat een strategische actor als de taliban dergelijk risico zou nemen is weinig geloofwaardig. Ook is het merkwaardig dat de taliban simpelweg besloot huiswaarts te keren, nadat u hun aanbod om met hen samen te werken had geweigerd (CGVS, p. 10). Dat ze gewoon naar huis zouden gaan, zonder enige actie te ondernemen is weinig aannemelijk. Dat u bij de daaropvolgende bezoeken van de taliban aan uw huis er ook telkens in slaagde om aan de taliban te ontsnappen, komt des te toevallig over (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u dat er na uw vertrek uit Afghanistan - naast het feit dat uw broer door de taliban werd ontvoerd – niets meer is gebeurd (CGVS, p. 11-12, 15) en uw familie tot op heden nog steeds in het dorp verblijven (CGVS, p. 8). Dit komt gezien de ernst van de beschuldigen weinig doorleefd over. Het doet het vermoeden rijzen dat er geen actuele vrees meer bestaat. Als dat immers wel het geval was geweest, dan hadden de taliban uw familie sinds uw vertrek niet ongemoeid gelaten.

Dat u geen klare wijn schenkt wordt nogmaals bevestigd wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd wordt met een de profielfoto van een Facebook-account genaamd Z.Y. (...), waarmee u bevriend bleek te zijn op Facebook (zie administratief dossier, blauwe map). Gevraagd wie er te zien is op deze profielfoto, antwoordt u dat dit uw broer is (CGVS, p. 12). Het is dan echter vreemd dat een account met de naam van uw vader (CGVS, p. 8), een foto van uw broer zou gebruiken als profielfoto. Wat deze foto betreft, geeft u aan dat de plek die op de achtergrond van de foto te zien is helemaal niet te herkennen, en zou de foto volgens u niet in uw regio kunnen genomen zijn (CGVS, p. 13). Als deze foto niet genomen werd in uw buurt, dan kunnen de logische vragen gesteld worden hoe uw familie aan deze foto is gekomen en waarom uw vader deze foto als profielfoto gebruikt (CGVS, p. 13). Hierop kan u echter geen duidelijk antwoord geven. Meer nog, u komt plotseling met een nieuw verhaal op de proppen, namelijk dat uw vader voor zijn Facebook-account niet de foto van uw broer gebruikt, maar wel die van u (CGVS, p. 13). U beweert verder wel een vriendschapsverzoek te hebben ontvangen via Facebook van een profiel dat de foto van uw broer gebruikt, maar dat profiel zou u hebben geblokkeerd (CGVS, p. 13). Initieel hebt u het verzoek aanvaard, en zou u er een conversatie mee zijn aangegaan, maar dat profiel had de naam S.N. (...) (CGVS, p. 13). De conversatie werd al gauw grimmig en deze persoon, die niet uw broer bleek te zijn, begon u ook te bedreigen. Zo vertelde hij u dat u de Koran had beledigd, en eens u terug zou keren naar Afghanistan, hij u met 100 kogels zou neerschieten (CGVS, p. 12-13). Waarom u nooit eerder hebt verteld dat u via Facebook werd bedreigd, is eigenaardig, aangezien kort daarvoor nog de vraag aan u werd gesteld of er na uw vertrek nog iets was gebeurd (CGVS, p. 11). Dat u daar toen geen melding van maakte, is dan ook frappant. Ook wanneer de foto van het betreffende profiel aan u werd getoond, haalt u dit niet meteen aan. Uzelf verklaart dat u dit gewoonweg vergeten te vertellen was, wat bovendien de ernst van uw vrees ondermijnt (CGVS, p. 14). U komt bovendien ook niet verder dan blote beweringen. U kan geen enkel bewijs voorleggen waaruit zou blijken dat u na uw vertrek uit Afghanistan via Facebook met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 14).

Verder stelt u dat u verwesterd bent omdat u een vrijere levensstijl hanteert sinds uw vertrek uit Afghanistan. Zo bent u uw haar anders beginnen knippen, draagt u andere kledij en zijn ook uw gedragingen veranderd (CGVS, p. 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw nieuwe levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Gezien voorgaande vaststellingen kom u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Zo legt u een fotokopie neer van uw taskara, maar aan dit document kan weinig bewijswaarde worden gehecht. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid

van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. De foto's van uw huis, familie en uzelf kunnen evenmin uw asielslaas staven. Foto's kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze ook geen bewijswaarde.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat

over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Vooreerst gaat verzoeker, na een theoretisch betoog, in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren. Hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie en zijn bijzonder kwetsbaar profiel. Verzoeker voert tevens een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel. Vervolgens voert hij een theoretisch betoog

over de vrees in verband met verwestering, waarbij hij ook benadrukt dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen, zoals hijzelf, bij een terugkeer een risico op vervolging lopen, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie, als omwille van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen. Verzoeker licht vervolgens toe waarom de theorie betreffende een vrees voor terugkeer omwille van verwestering *in casu* dient toegepast te worden.

Tot slot gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en naar landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de precaire humanitaire en socio-economische situatie en de veiligheidssituatie daar.

In de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 1-74).

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze aanvullende nota van 22 maart 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt

door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is, dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk gevisieerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie gevisieerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds gevisieerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterende jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

Bij de aanvullende nota van 22 maart 2024 voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- arbeidsovereenkomsten en loonfiches
- abonnement BASIC-FIT
- verklaringen en attesten met betrekking tot verwestering.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst verzoeker ook naar de UNHCR *Guidance note* van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 15 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 opnieuw het gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te

analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

Verzoeker argumenteert, onder verwijzing naar de Nansen Note, verder dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR dan aan de richtsnoeren van de EUAA. Dit is echter niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert. De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending of de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van deze artikelen niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer te worden gedood door de taliban omdat ze hem ervan beschuldigden een spion te zijn van de voormalige autoriteiten.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst constateert het CGVS dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Dit gezegd zijnde heeft u in Griekenland wel een aanvraag om internationale bescherming ingediend op 24 februari 2020. Op 07 augustus 2020 werd uw asielaanvraag geweigerd. U ging op 24 augustus 2020 in beroep tegen deze beslissing, maar op 27 oktober 2020 werd uw aanvraag in tweede aanleg afgewezen (zie administratief dossier, Dublin procedure). Het feit dat u in Griekenland de beslissing niet heeft afgewacht nadat u beroep hebt ingediend en u na enige tijd het asielcentrum heeft verlaten, en u het alsook heeft nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Aansluitend op het voorgaande doet het ook verbazen dat u zowel bij het afleggen van uw verklaringen bij de DVZ, als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS ten stelligste blijft volhouden dat u in Griekenland nooit eerder een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (DVZ, verklaring DVZ, vraag 22; CGVS, p. 6). Eens u Griekenland was binnengekomen, verklaart u dat u werd gestuurd naar het vluchtelingenkamp Moira (CGVS, p. 6). U verbleef ongeveer anderhalf jaar op het Griekse eiland Lesbos. In al die tijd beweert u er nooit een asielaanvraag te hebben ingediend, werd er volgens u ook nooit een interview afgenomen of hebt u er nooit documenten ontvangen (CGVS, p. 6). U verklaart dat ze enkel uw vingerafdrukken hadden genomen. Deze verklaringen komen helemaal niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Dat u niet terugdeinst om leugenachtige verklaringen af te leggen, doet dan ook ernstige afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorgaande vaststellingen wijzen op mogelijk alternatieve en misleidende motieven voor uw vlucht en doen bijgevolg twifelen aan de geloofwaardigheid van uw werkelijke vrees en de daaruit vloeiende nood aan internationale bescherming. Dit blijkt ook uit uw asioldossier van Griekenland dat het CGVS heeft opgevraagd. Het Grieks dossier blijkt immers doorspekt te zijn met andere verklaringen tegenover de asielmotieven die u in België aanhaalde. Allereerst blijkt dat u na uw vertrek uit Afghanistan nog zo'n drie jaar hebt verbleven in Iran, dit terwijl u in België verklaarde uit Afghanistan te zijn vertrokken op de zevende of

achtste maand van het jaar 2019 (DVZ, verklaring DVZ, vraag 32; CGVS, p. 5). U zou verder zo'n anderhalf jaar in Griekenland hebben verbleven (CGVS, p. 6), en kwam op 03 oktober 2021 toe in België (zie administratief dossier). Dat u dan drie jaar in Iran zou hebben gewoond na uw vertrek uit Afghanistan, strookt dus niet met de verklaringen die u in België hebt afgelegd. Verder blijkt ook dat de eigenlijke reden tot uw vlucht uit Afghanistan totaal verschillend is. Zo verklaarde u in initieel Griekenland dat u bent gevlucht vanwege de slechte veiligheidssituatie in uw regio, waardoor u niet naar school kon gaan (zie administratief dossier, vertaling Grieks asiëldossier). Voorts haalde u er in beroep aan dat zowel u als uw broer gewond waren geraakt tijdens een incident tussen de taliban en de voormalige regeringstroepen. De taliban waren in uw regio actief op zoek naar nieuwe rekruten, en ze hadden ook aan u gevraagd om u bij hen aan te sluiten. In België vertelde u dat u van spionage werd beschuldigd door de taliban, nadat ze op de hoogte kwamen van het feit dat de arbaki vaak een bezoek bracht uw winkel (CGVS, p. 10-11). Dit zijn stuk voor stuk grote tegenstrijdigheden die toch wel de wenkbrauwen doen fronsen.

Wanneer u verschillende malen geconfronteerd wordt met de asielaanvraag die u in Griekenland indiende, blijft u volhouden er nooit een verzoek te hebben ingediend (CGVS, p. 12, 15). Ook wanneer u er op werd gewezen wordt dat iemand met uw naam, vingerafdrukken, met dezelfde familiesamenstelling en afkomst asiel heeft aangevraagd in Griekenland, volhardt u geen enkele keer asiel te hebben gevraagd (CGVS, p. 12). U zou er enkel vingerafdrukken hebben afgestaan, waarna u een document kreeg, dat volgens u helemaal niets te maken had met een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 12). Wat er ook van zij; aangezien u geen enkele afdoende verklaring kan geven voor zulke buitensporige verschillen stelt u het CGVS niet langer in de mogelijkheid om te weten wat geloofwaardig is en welke problemen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan in Afghanistan.

Immers, wanneer blijkt uit het dossier dat een verzoeker niet helemaal eerlijk is geweest al van bij de aanvang van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming, dient er te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asiëlinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en oordelen van zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de expliciete verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asiëlinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij de asiëlinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie verschaft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asiëlinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming bijgevolg correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij aanvang van de asiëprocedure, zowel in Griekenland als België. Te dezen heeft u echter initieel getracht zowel de Griekse als Belgische asiëlinstanties te misleiden en heeft u vervolgens, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, volledig afwijkende verklaringen afgelegd over uw vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van uw verklaringen in België tegenover uw verklaringen in Griekenland doet afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid, te meer u reeds op de DVZ gewezen werd op deze medewerkingsplicht (zie administratief dossier).

Niet alleen tonen uw tegenstrijdige verklaringen tussen België en Griekenland aan dat u intentioneel de Europese asiëlinstanties heeft trachten te misleiden. Volgende vastgestelde inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden zetten de geloofwaardigheid van uw asiërelaas dat u in België brengt op de helling. (...) Verder rijst de vraag waarom de taliban het nodig achten om met u samen te werken (...). In deze context is het wel riskant van de taliban om beroep te doen op u, aangezien ze ook niet zeker zijn of ze u wel zouden kunnen betrouwen. Dat een strategische actor als de taliban dergelijk risico zou nemen is weinig geloofwaardig. Ook is het merkwaardig dat de taliban simpelweg besloot huiswaarts te keren, nadat u hun aanbod om met hen samen te werken had geweigerd (CGVS, p. 10). Dat ze gewoon naar huis zouden gaan, zonder enige actie te ondernemen is weinig aannemelijk. (...)

Dat u geen klare wijn schenkt wordt nogmaals bevestigd wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd wordt met een de profielfoto van een Facebook-account genaamd Z.Y. (...), waarmee u bevriend bleek te zijn op Facebook (zie administratief dossier, blauwe map). Gevraagd wie er te zien is op deze profielfoto, antwoordt u dat dit uw broer is (CGVS, p. 12). (...) Wat deze foto betreft, geeft u aan dat de plek die op de achtergrond van de foto te zien is helemaal niet te herkennen, en zou de foto volgens u niet in uw regio kunnen genomen zijn (CGVS, p. 13). Als deze foto niet genomen werd in uw buurt, dan kunnen de logische vragen gesteld worden hoe uw familie aan deze foto is gekomen en waarom uw vader deze foto als profielfoto gebruikt (CGVS, p. 13). Hierop kan u echter geen duidelijk antwoord geven. Meer nog, u komt plotseling met een nieuw verhaal op de proppen, namelijk dat uw vader voor zijn Facebook-account niet de foto van uw broer gebruikt, maar wel die van u (CGVS, p. 13). U beweert verder wel een vriendschapsverzoek te hebben ontvangen via Facebook van een profiel dat de foto van uw broer gebruikt, maar dat profiel zou u hebben geblokkeerd (CGVS, p. 13). Initieel hebt u het verzoek aanvaard, en zou u er een conversatie mee zijn aangegaan, maar dat profiel had de naam S.N. (...) (CGVS, p. 13). De conversatie

werd al gauw grimmig en deze persoon, die niet uw broer bleek te zijn, begon u ook te bedreigen. Zo vertelde hij u dat u de Koran had beledigd, en eens u terug zou keren naar Afghanistan, hij u met 100 kogels zou neerschieten (CGVS, p. 12-13). Waarom u nooit eerder hebt verteld dat u via Facebook werd bedreigd, is eigenaardig, aangezien kort daarvoor nog de vraag aan u werd gesteld of er na uw vertrek nog iets was gebeurd (CGVS, p. 11). Dat u daar toen geen melding van maakte, is dan ook frappant. Ook wanneer de foto van het betreffende profiel aan u werd getoond, haalt u dit niet meteen aan. Uzelf verklaart dat u dit gewoonweg vergeten te vertellen was, wat bovendien de ernst van uw vrees ondermijnt (CGVS, p. 14). U komt bovendien ook niet verder dan blote beweringen. U kan geen enkel bewijs voorleggen waaruit zou blijken dat u na uw vertrek uit Afghanistan via Facebook met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 14).

Verder stelt u dat u verwesterd bent omdat u een vrijere levensstijl hanteert sinds uw vertrek uit Afghanistan. Zo bent u uw haar anders beginnen knippen, draagt u andere kledij en zijn ook uw gedragingen veranderd (CGVS, p. 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw nieuwe levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Gezien voorgaande vaststellingen kom u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Zo legt u een fotokopie neer van uw taskara, maar aan dit document kan weinig bewijswaarde worden gehecht. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (zie administratief dossier, blauwe map). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde. De foto's van uw huis, familie en uzelf kunnen evenmin uw asielaanspraak staven. Foto's kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze ook geen bewijswaarde."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Aangaande de problemen met de taliban, stelt verzoeker dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn alsook dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielverzoek aannemelijk te maken, dat hij de vragen van de agent, die soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel, zo goed als hij kon, beantwoordde, dat hij ook een coherent relaas aflegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen, dat na herlezing van het geheel van zijn verklaringen in samenhang met de objectieve informatie over Afghanistan er aldus voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Hij vervolgt dat indien er nog onduidelijkheden bestaan, verder onderzoek vereist is of hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, dat de Raad reeds meermaals oordeelde dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van het relaas. Voorts zal verzoeker aantonen dat zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van de verklaringen geen rekening werd gehouden met zijn profiel terwijl dit geëist wordt door het Handvest, waar gesteld wordt dat de vragen rekening houden met de persoonlijkheid, de ervaringen en de culturele achtergrond van verzoeker, waarbij gewezen wordt op leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, sociale status, schoolopleiding, religie enzovoort.

Waar verzoeker stelt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en hem het voordeel van de twijfel dient verleend te worden aangezien er, in samenhang met de objectieve informatie over Afghanistan, voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen, wijst de Raad erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat en wat volgt, evenwel in gebreke. Hij toont door louter te volharden in zijn relaas, dat volgens hem coherent en zonder tegenstrijdigheden is over de essentiële elementen, niet aan dat die verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Betreffende de stelling dat de vragen soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in voormeld betoog nalaat te verduidelijken welke vragen hem gesteld werden die te uitgebreid waren voor zijn profiel. Waar hij erop wijst dat hierop teruggekomen zal worden, kan de Raad zich dan ook beperken tot het verwijzen naar de uiteenzetting die handelt over het betoog dat verzoeker hiermee beoogt.

Waar hij aanstipt dat hij de vragen van de agent zo goed als hij kon, beantwoordde, wijst de Raad erop dat uit het feit dat verzoeker de vragen van het CGVS, naar zijn mening, zo goed als mogelijk beantwoordde, niet *ipso facto* volgt dat verzoeker volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen zou hebben afgelegd. Hij beperkt zich in wezen tot het uiten van kritiek, zonder *in concreto* aan te tonen welke verklaringen zouden zijn veronachtzaamd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing en welke concrete verklaringen hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Waar verzoeker stelt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend, dat de Raad reeds meermaals oordeelde dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van het relaas, wijst de Raad erop dat het moet gaan om een risico dat duidelijk blijkt uit de aannemelijke verklaringen, niettegenstaande er ook onduidelijke verklaringen zijn, en aldus om het primeren van die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en de uiteenzetting in onderhavig arrest, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker toont met het algemeen betoog dat geen rekening wordt gehouden met de persoonlijkheid, de ervaringen en de culturele achtergrond, waarbij hij wijst op de elementen van leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, sociale status, schoolopleiding, religie enzovoort, geenszins *in concreto* aan dat, en op welke wijze, voormelde elementen van invloed zouden zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Hij kan de analyse van de adjunct-commissaris dan ook niet in een ander daglicht stellen. In zoverre verzoeker met de woorden "*zal worden aangetoond*" wil aangeven dat hij dit verder in het verzoekschrift concreet zal toelichten, kan de Raad dan ook volstaan met het verwijzen naar de uiteenzetting die handelt over het betoog dat verzoeker hiermee beoogt.

4.7.1.5. Met betrekking tot het feit dat hij door verschillende Europese landen heeft gereisd, stelt verzoeker dat hij zijn land ontvluchtte wegens vervolging en enkel een eindbestemming wilde bereiken die hem waardig zou ontvangen, namelijk België, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud staande hield dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland, dat hij zijn verklaringen heeft ingetrokken maar meent dat zijn vingerafdrukken met geweld zijn genomen, dat hij in onmenselijke omstandigheden heeft verkeerd in het kamp Moira en op het eiland Lesbos, dat hij zich niet in geschikte omstandigheden bevond om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij daarom naar België is gekomen. Daarnaast bevestigt verzoeker dat hij slechts enkele maanden in Iran verbleef en niet drie jaar. Hij stelt dat de reden voor zijn vlucht die hij bij de Griekse asielinstanties heeft aangegeven niet geheel anders is, dat hij gevlucht is vanwege de veiligheidssituatie in zijn regio in Afghanistan, wat nog steeds het geval is, en hij ook in België verklaard heeft dat hij daardoor niet naar school kon gaan, dat hij in Griekenland niet alles kon uitleggen wat er met de arbakis was gebeurd, maar wel uitlegde dat er een gewelddadige woordenwisseling was geweest tussen de taliban en de arbakis. Hij vervolgt dat hij, in de correcties die hij stuurde op 14 juni 2023, duidelijk maakte dat hij in Griekenland niet alles had uitgelegd, omdat hij het hele ware verhaal wilde houden toen hij hier in België vrijwillig internationale bescherming aanvraagde, dat verweerder daar geen rekening mee houdt, ondanks haar verplichting overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker op 14 juni 2023 'correcties' stuurde naar het CGVS. Ook laat verzoeker na dit ter gelegenheid van onderhavige procedure aan te tonen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze 'correcties' niet voorlegt, nog minder toont hij aan dat hij deze 'correcties' had overgemaakt aan het CGVS. Verzoeker kan dan ook geenszins dienstig

betogen dat verweerder hiermee geen rekening houdt bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks zijn verplichting overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing aan het CGVS 'correcties' heeft overgemaakt en verweerder nagelaten heeft deze in overweging te nemen, wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van onderhavig beroep opnieuw de mogelijkheid heeft om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat hij *in casu* uitvoerig heeft gedaan zoals blijkt uit zijn uiteenzetting. Verzoeker toont derhalve niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen deze handelwijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelwijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aan de bestreden beslissing kleven bijgevolg geen onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld.

Door louter te stellen dat hij zijn land ontvluchtte wegens vervolging en enkel een eindbestemming wilde bereiken die hem waardig zou ontvangen, namelijk België, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststellingen *"Het feit dat u in Griekenland de beslissing niet heeft afgewacht nadat u beroep hebt ingediend en u na enige tijd het asielcentrum heeft verlaten, en u het alsook heeft nagelaten om in een van de andere voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming."*

Waar hij betoogt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud staande hield dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland, dat hij zijn verklaringen heeft ingetrokken maar meent dat zijn vingerafdrukken met geweld zijn genomen, dat hij in onmenselijke omstandigheden heeft verkeerdt in het kamp Moira en op het eiland Lesbos, dat hij zich niet in geschikte omstandigheden bevond om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij daarom naar België is gekomen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker met dit betoog eraan lijkt voorbij te gaan dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland alsook dat dit verzoek behandeld werd. Voorts betreffen de verklaringen dat zijn vingerafdrukken met geweld zijn genomen, dat hij in onmenselijke omstandigheden heeft verkeerdt in het kamp Moira en op het eiland Lesbos en hij zich niet in geschikte omstandigheden bevond om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, *post factum* verklaringen in het verzoekschrift. Ook in de veronderstelling dat verzoeker 'correcties' heeft overgemaakt aan het CGVS op 14 juni 2023 en hij deze verklaringen daarin reeds naar voren bracht, betreffen het *post factum* verklaringen. Verzoeker verduidelijkt geenszins waarom hij deze elementen niet kon aangeven tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS doch daarentegen bleef volhouden dat hij geen asiel heeft gevraagd, maar dat enkel verplicht zijn vingerafdrukken werden genomen, waarna hij documenten kreeg, doch geen asiel, dat hij geen enkele keer asiel heeft gevraagd (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12, 15). Bovendien verduidelijkt verzoeker ook niet waarom het feit dat de levens- en administratieve omstandigheden in Griekenland niet geschikt zouden zijn geweest, hem verhinderde om aldaar de waarheid te vertellen en/of om hier in België aan te geven dat hij aldaar een asielprocedure heeft doorlopen.

Waar verzoeker ingaat op de motieven *"Het Grieks dossier blijkt immers doorspekt te zijn met andere verklaringen tegenover de asielmotieven die u in België aanhaalde. Allereerst blijkt dat u na uw vertrek uit Afghanistan nog zo'n drie jaar hebt verbleven in Iran, dit terwijl u in België verklaarde uit Afghanistan te zijn vertrokken op de zevende of achtste maand van het jaar 2019 (DVZ, verklaring DVZ, vraag 32; CGVS, p. 5). U zou verder zo'n anderhalf jaar in Griekenland hebben verbleven (CGVS, p. 6), en kwam op 03 oktober 2021 toe in België (zie administratief dossier). Dat u dan drie jaar in Iran zou hebben gewoond na uw vertrek uit Afghanistan, strookt dus niet met de verklaringen die u in België hebt afgelegd. Verder blijkt ook dat de eigenlijke reden tot uw vlucht uit Afghanistan totaal verschillend is. Zo verklaarde u in initieel Griekenland dat u bent gevlucht vanwege de slechte veiligheidssituatie in uw regio, waardoor u niet naar school kon gaan (zie administratief dossier, vertaling Grieks asielsdossier). Voorts haalde u er in beroep aan dat zowel u als uw broer gewond waren geraakt tijdens een incident tussen de taliban en de voormalige regeringstroepen. De taliban waren in uw regio actief op zoek naar nieuwe rekruten, en ze hadden ook aan u gevraagd om u bij hen aan te sluiten. In België vertelde u dat u van spionage werd beschuldigd door de taliban, nadat ze op de hoogte kwamen van het feit dat de arbaki vaak een bezoek bracht uw winkel (CGVS, p. 10-11). Dit zijn stuk voor stuk grote tegenstrijdigheden die toch wel de wenkbrouwen doen fronsen."* en vooreerst betoogt dat hij bevestigt dat hij slechts enkele maanden in Iran verbleef en niet drie jaar, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het louter volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de bevestigingen van een afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet

ontkennen van andere afgelegde verklaringen geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of te herstellen.

Door louter te stellen dat het nog steeds zo is dat hij gevlucht is vanwege de veiligheidssituatie in zijn regio in Afghanistan, zoals hij verklaarde bij de Griekse instanties, weerlegt noch ontkracht hij voormelde motieven. Immers gevraagd bij het CGVS waarom hij Afghanistan heeft verlaten en niet kan terugkeren, verklaarde verzoeker dat de arbakis naar de winkel van hem en zijn vader kwamen, dat de taliban naar zijn huis zijn gekomen en hem bevroegen over zijn relatie met de arbakis, dat hij vertelde geen relatie te hebben met hen en de taliban hem vervolgens vroegen met hen mee te werken, wat hij weigerde, dat ze nog een paar maal langskwamen, zijn vader dit liet weten aan de arbakis, dat de arbakis en de taliban kort na een dergelijk bezoek van de taliban aan verzoekers huis in een gevecht gekomen zijn, dat levens aan beide zijden heeft gekost, dat hij door de taliban hiervan beschuldigd werd en hij daarna gevlucht is (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10-11). Hieruit blijkt aldus geenszins dat verzoeker is gevlucht daar de slechte veiligheidssituatie ervoor zorgde dat hij niet naar school kon gaan. Ook uit de verklaring bij het CGVS dat hij niet verder kon doen met school omdat hij in gevaar was en Afghanistan moest verlaten (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), blijkt niet dat verzoeker gevlucht is daar de slechte veiligheidssituatie ervoor zorgde dat hij niet naar school kon gaan, doch wel dat hij persoonlijk in gevaar was, waardoor hij Afghanistan diende te verlaten en aldus diende te stoppen met school. Waar verzoeker nog stelt dat hij in Griekenland niet alles kon uitleggen wat er met de arbakis was gebeurd, maar wel uitlegde dat er een gewelddadige woordenwisseling was geweest tussen de taliban en de arbakis, haalt hij, door er enkel op te wijzen dat hij zowel in Griekenland als in België melding maakte van een incident tussen de taliban en de arbakis, geenszins het motief onderuit waar gesteld wordt *“Voorts haalde u er in beroep aan dat zowel u als uw broer gewond waren geraakt tijdens een incident tussen de taliban en de voormalige regeringstroepen. De taliban waren in uw regio actief op zoek naar nieuwe rekruten, en ze hadden ook aan u gevraagd om u bij hen aan te sluiten. In België vertelde u dat u van spionage werd beschuldigd door de taliban, nadat ze op de hoogte kwamen van het feit dat de arbaki vaak een bezoek bracht uw winkel (CGVS, p. 10-11). Dit zijn stuk voor stuk grote tegenstrijdigheden die toch wel de wenkbrauwen doen fronsen.”* De tegenstrijdigheid bestaat uit wat verzoeker verklaarde persoonlijk te hebben meegemaakt en zijn concrete vluchtmotieven. Waar hij betoogt dat hij in Griekenland niet alles had uitgelegd, omdat hij het hele ware verhaal wilde houden toen hij hier in België vrijwillig internationale bescherming aanvraagde, verduidelijkt hij met een dergelijk betoog niet waarom hij in Griekenland niet de ganse waarheid zou kunnen vertellen en waarom hij 'het hele ware verhaal' wilde houden om in België internationale bescherming te vragen. Met dit betoog gaat verzoeker er bovendien aan voorbij dat het niet gaat om een omissie of een verkort verhaal tijdens de beroepsfase in Griekenland, maar wel om tegenstrijdige verklaringen. Met zijn betoog weerlegt verzoeker de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaring in beroep in Griekenland dat zowel hij als zijn broer gewond geraakt waren tijdens een incident tussen de taliban en de regeringstroepen en zijn verklaring in België dat hij van spionage beschuldigd werd door de taliban – waarbij hij nergens melding maakte van een betrokkenheid van hem en zijn broer bij een incident tussen de taliban en de regeringstroepen waarbij zij gewond raakten – niet.

4.7.1.6. Betreffende zijn broer, betoogt verzoeker dat verweerder het merkwaardig acht dat zijn broer 3 à 5 maanden na de machtsovername door de taliban was gerekruteerd, dat hij op een dag naar huis kon terugkeren, maar dat er sindsdien geen contact meer is geweest omdat verzoeker hem niet heeft blootgesteld bij de DVZ, dat hij zich hier destijds simpelweg niet van bewust was, wat chronologisch overeen kan komen. Voorts stelt hij dat hij nu vernomen heeft dat zijn broer voor de taliban werkt en dat zijn superieuren hem hebben opgedragen de motorfiets van zijn vader te verkopen en wapens te kopen, dat dit het risico verhoogt dat hij wordt vervolgd door zijn eigen broer die zijn vader al lastigvalt. Tot slot stelt verzoeker dat hij in de correcties op zijn persoonlijk onderhoud van 14 juni 2023 duidelijk maakte dat zijn broer hem rechtstreeks met de dood bedreigde en dat verweerder daar geen rekening mee houdt, ondanks zijn verplichting overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst wijst de Raad erop dat hij het motief *“Zo is het in de eerste plaats merkwaardig dat u op het Commissariaat-generaal beweert dat uw broer zo'n drie à vier maanden na de machtsovername van de taliban door hen werd gerekruteerd (CGVS, p. 11). Nadien is hij nog één keer naar huis gekomen, maar sindsdien hebben u, noch uw familie enig contact met hem kunnen leggen. Hiervan maakte u helemaal geen melding tijdens uw interview bij de DVZ dat plaatsvond op 02 december 2021, terwijl uw broer volgens uw verklaringen dan al door de taliban werd meegenomen (DVZ, verklaring DVZ). U verklaarde er namelijk dat al uw broers en zussen nog in het dorp verbleven (DVZ, verklaring DVZ, vraag 7). Hiernaar gevraagd, geeft u aan dat u nog onderweg was toen de taliban de macht in Afghanistan hadden overgenomen, maar kan u geen duidelijke reden aanbrengen waarom u op de DVZ nog niet eerder had aangegeven dat uw broer was verdwenen, en dus niet meer in het dorp woont (CGVS, p. 15).”* overtollig acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2. zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Waar verzoeker stelt dat hij nu vernomen heeft dat zijn broer voor de taliban werkt en dat zijn superieuren hem hebben opgedragen de motorfiets van zijn vader te verkopen en wapens te kopen, dat dit het risico verhoogt dat hij wordt vervolgd door zijn eigen broer die zijn vader al lastigvalt, beperkt hij zich vooreerst tot loutere beweringen. Bovendien bestaat het 'lastigvallen' van zijn vader door zijn broer uit het gevolg geven door zijn broer aan de eis van de taliban om de motorfiets van zijn vader te verkopen om wapens te kunnen kopen. Verzoeker verduidelijkt geenszins op welke wijze dit een daad van vervolging zou zijn. Daarnaast verduidelijkt verzoeker ook niet op welke wijze het feit dat zijn broer zijn vader heeft lastiggevalen door diens motorfiets te verkopen, erop zou wijzen dat er een verhoogd risico is dat hij zal worden vervolgd door zijn eigen broer.

Ook waar hij (onder verwijzing naar de correcties van 14 juni 2023) betoogt dat zijn broer hem rechtstreeks met de dood bedreigde, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Verzoeker laat bovendien na enige verduidelijking of concretisering te geven omtrent deze doodsb bedreigingen door zijn broer, zodat hij met deze loutere bewering, geenszins het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging door zijn broer die volgens zijn verklaring heden voor de taliban werkt, aannemelijk maakt.

4.7.1.7. Met betrekking tot het gedrag van de taliban, stelt verzoeker dat de taliban gewapende mannen zijn die fanatiek religieus en gewelddadig zijn, dat zij de sharia strikt willen toepassen, dat hun redeneringen aldus niet altijd coherent en beredeneerd zijn. Voorts maakt hij duidelijk dat hij aanvankelijk werd gevraagd om met de taliban samen te werken maar dat hij pas later door de taliban van spionage werd beschuldigd, dat zij aanvankelijk wisten dat hij samenwerkte met de arbakis, maar de taliban hem niet rechtstreeks beschuldigd hebben van spionage, dat pas toen hij weigerde met hen samen te werken, hun houding veranderde en zij hem beschouwden als een medewerker van de arbakis, met andere woorden een spion, dat het bovendien niet vreemd is dat de taliban na de weigering van verzoeker gewoon naar hun huizen terugkeerden, dat er nog geen bedreiging was geuit en de taliban de informatie zeker moeten hebben doorgegeven aan hun leider, dat zij echter terugkwamen om hem te zoeken en uiteindelijk zijn vader mee te nemen, dat dit zeer concrete acties zijn. Verzoeker herinnert eraan dat de taliban nog niet aan de macht waren en dat ze nog niet zo vrij konden handelen als nu. Volgens verzoeker is het geen toeval dat hij bij latere bezoeken van de taliban wist te ontsnappen, dat het een kwestie van toeval was, dat deze interpretatie volstrekt ontoereikend is, dat indien hij er niet in geslaagd was zich te verbergen en te ontsnappen, hij vandaag geen internationale bescherming zou kunnen aanvragen, net zoals vele andere Afghanen die uiteindelijk werden weggevoerd of gedood door de taliban. Verzoeker stelt dat de taliban zeer beperkt hebben gezocht, dat zij zijn vader hebben ontvoerd als ruilmiddel en dat zij dus gezien hun plan niet dienden te zoeken. Bovendien is het volgens verzoeker totaal ongepast om ervan uit te gaan dat zijn broer enkel is ontvoerd en dat zijn familie nog steeds in het dorp woont en er dus geen problemen meer zijn, dat zijn vader ontvoerd was door de taliban, die hem, die sinds enkele jaren in Europa wordt vermist, beschuldigen van spionage, dat het duidelijk om de vrees voor vervolging gaat die *in casu* is aangetoond, dat de risico's nog worden vergroot doordat zijn broer lid is geworden van de taliban. Hij wijst erop dat hij nog een broer heeft die momenteel slechts 8-9 jaar oud is en dat hij daarom logischerwijze geen last heeft in het ouderlijk huis.

Met voormeld betoog voert verzoeker kritiek op volgende motieven:

"Verder rijst de vraag waarom de taliban het nodig achtten om met u samen te werken nadat ze u van spionage hadden beschuldigd (CGVS, p. 10-11). In deze context is het wel riskant van de taliban om beroep te doen op u, aangezien ze ook niet zeker zijn of ze u wel zouden kunnen betrouwen. Dat een strategische actor als de taliban dergelijk risico zou nemen is weinig geloofwaardig. Ook is het merkwaardig dat de taliban simpelweg besloot huiswaarts te keren, nadat u hun aanbod om met hen samen te werken had geweigerd (CGVS, p. 10). Dat ze gewoon naar huis zouden gaan, zonder enige actie te ondernemen is weinig aannemelijk. Dat u bij de daaropvolgende bezoeken van de taliban aan uw huis er ook telkens in slaagde om aan de taliban te ontsnappen, komt des te toevallig over (CGVS, p. 10). Bovendien verklaart u dat er na uw vertrek uit Afghanistan - naast het feit dat uw broer door de taliban werd ontvoerd – niets meer is gebeurd (CGVS, p. 11-12, 15) en uw familie tot op heden nog steeds in het dorp verblijven (CGVS, p. 8). Dit komt gezien de ernst van de beschuldigen weinig doorleefd over. Het doet het vermoeden rijzen dat er geen actuele vrees meer bestaat. Als dat immers wel het geval was geweest, dan hadden de taliban uw familie sinds uw vertrek niet ongemoeid gelaten."

Hoewel verzoeker kan gevolgd worden dat hij verduidelijkte dat hij aanvankelijk werd gevraagd om met de taliban samen te werken maar dat hij pas later door de taliban van spionage werd beschuldigd, dat zij aanvankelijk wisten dat hij samenwerkte met de arbakis, maar de taliban hem niet rechtstreeks beschuldigd hebben van spionage, dat pas toen hij weigerde met hen samen te werken, hun houding veranderde en zij hem beschouwden als een medewerker van de arbakis, met andere woorden een spion, kan wel degelijk gesteld worden dat het riskant is van de taliban in de door verzoeker geschetste context, met name dat de arbakis vaak naar de winkel van zijn vader, waar hij ook werkte, kwam om onder meer te babbelen en de taliban hierbij twijfels hadden over de relatie van verzoeker met de arbakis (persoonlijk onderhoud CGVS, p.

10-11), om op verzoeker beroep te doen daar ze niet zeker waren of ze hem wel konden betrouwen. Verweerder heeft terecht gesteld dat *“een strategische actor als de taliban dergelijk risico zou nemen is weinig geloofwaardig”*.

Van een goed georganiseerde, terroristische organisatie als de taliban kan worden verwacht dat zij op een coherente en doordachte wijze tewerk gaan. Het is dan ook wel degelijk opmerkelijk, te meer zoals verzoeker zelf aangeeft dat het gaat om gewapende mannen die fanatiek religieus en gewelddadig zijn en de sharia strikt willen toepassen, dat de taliban *“simpelweg besloot huiswaarts te keren, nadat u hun aanbod om met hen samen te werken had geweigerd (CGVS, p. 10). Dat ze gewoon naar huis zouden gaan, zonder enige actie te ondernemen is weinig aannemelijk.”* Door louter te stellen dat het niet vreemd is, kan verzoeker niet overtuigen. Waar hij erop wijst dat er nog geen bedreiging was geuit, gaat verzoeker voorbij aan voormelde motieven waaruit blijkt dat het net het gebrek aan enige actie is waarbij de taliban na de weigering van verzoeker – ook zonder aldus enige bedreiging of andere acties – gewoon naar huis gaan, dat opmerkelijk is. De stelling dat zij de informatie zeker moeten hebben doorgegeven aan hun leider, is pure speculatie, die geen afbreuk kan doen aan voormelde motieven. Waar verzoeker erop wijst dat de taliban terugkwam en uiteindelijk zijn vader meenam en betoogt dat dit zeer concrete acties zijn, gaat hij eraan voorbij dat het motief dat de taliban simpelweg besloot naar huis te gaan nadat verzoeker hun aanbod om samen te werken had geweigerd zonder verdere actie weinig aannemelijk is, enkel betrekking heeft op het eerste bezoek. Bovendien stelt de Raad vast dat de taliban tot driemaal toe naar huis keerde na een bezoek aan verzoekers huis zonder enige actie te ondernemen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11) en ze pas bij het vierde bezoek, na het gevecht tussen hen en de arbakis, zijn vader hebben meegenomen. Dit is wel degelijk, zelfs in de veronderstelling dat zij na een eerste bezoek geen actie ondernamen daar zij de weigering van verzoeker wilden doorgeven aan hun leider, weinig aannemelijk. Door enkel te betogen dat de taliban nog niet aan de macht waren en dat ze nog niet zo vrij konden handelen als nu, slaagt verzoeker er niet in voormelde vaststellingen te weerleggen, te meer gelet op het feit dat zij volgens verzoekers verklaringen wel degelijk, en dit nog voor de machtsovername, in staat waren om actie te ondernemen en verzoekers vader mee te nemen.

Verzoekers betoog dat het geen toeval is dat hij bij latere bezoeken van de taliban wist te ontsnappen, dat het een kwestie van toeval was, dat deze interpretatie volstrekt ontoereikend is, dat indien hij er niet in geslaagd was zich te verbergen en te ontsnappen, hij vandaag geen internationale bescherming zou kunnen aanvragen, net zoals vele andere Afghanen die uiteindelijk werden weggevoerd of gedood door de taliban, dat de taliban zeer beperkt hebben gezocht, dat zij zijn vader hebben ontvoerd als ruilmiddel en dat zij dus gezien hun plan niet dienden te zoeken, is gericht tegen het motief *“Dat u bij de daaropvolgende bezoeken van de taliban aan uw huis er ook telkens in slaagde om aan de taliban te ontsnappen, komt des te toevallig over (CGVS, p. 10).”* De Raad acht voormeld motief overtuigend.

Het betoog dat het ongepast is om ervan uit te gaan dat zijn broer enkel is ontvoerd en dat zijn familie nog steeds in het dorp woont en er dus geen problemen meer zijn, dat zijn vader ontvoerd was door de taliban, die hem, die sinds enkele jaren in Europa wordt vermist, beschuldigen van spionage, dat het duidelijk om de vrees voor vervolging gaat die *in casu* is aangetoond, dat de risico's nog worden vergroot doordat zijn broer lid is geworden van de taliban, dat hij nog een broer heeft die momenteel slechts 8-9 jaar oud is en dat hij daarom logischerwijze geen last heeft in het ouderlijk huis, is gericht tegen het motief *“Bovendien verklaart u dat er na uw vertrek uit Afghanistan - naast het feit dat uw broer door de taliban werd ontvoerd – niets meer is gebeurd (CGVS, p. 11-12, 15) en uw familie tot op heden nog steeds in het dorp verblijven (CGVS, p. 8). Dit komt gezien de ernst van de beschuldigen weinig doorleefd over. Het doet het vermoeden rijzen dat er geen actuele vrees meer bestaat. Als dat immers wel het geval was geweest, dan hadden de taliban uw familie sinds uw vertrek niet ongemoeid gelaten.”* De Raad acht ook dit motief overtuigend.

De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake voormelde overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.8. Betreffende het Facebookprofiel, betoogt verzoeker dat het ongepast is om bij dergelijke elementen stil te staan, dat de opmerking dat een profielfoto niet overeenkomt met de persoon irrelevant is, dat sommige mensen foto's van vrienden en familie, anderen van landschappen en dieren enzovoort plaatsen, dat dit niets bewijst, dat hij bedreigingen ontving van iemand op Facebook, die hem vertelde dat hij 100 keer zou worden neergeschoten als hij zou terugkeren naar Afghanistan, dat hij ook uitleg gaf over het bewijs van de dreigberichten en Facebookfoto's en profielen van zijn broer in de correcties op zijn persoonlijk onderhoud die hij op 14 juni 2023 stuurde, dat verweerder daar geen rekening mee houdt, ondanks zijn verplichting overeenkomstig artikel 57/5quater, §3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat hij ook uitleg gaf over het bewijs van de dreigberichten en Facebookfoto's en profielen van zijn broer in de correcties op zijn persoonlijk onderhoud die hij op 14 juni 2023 stuurde, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker op 14 juni 2023 'correcties' stuurde naar het CGVS en dat verzoeker ook nalaat dit ter gelegenheid van onderhavige procedure aan te tonen. Verzoeker kan dan ook geenszins dienstig betogen dat verweerder hiermee geen rekening houdt bij het nemen van de bestreden beslissing, ondanks zijn verplichting overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing aan het CGVS 'correcties' heeft overgemaakt en verweerder nagelaten heeft deze in overweging te nemen, wijst de Raad erop dat verzoeker in het kader van onderhavig beroep opnieuw de mogelijkheid heeft om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken. Verzoeker toont derhalve niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen deze handelwijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelwijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aan de bestreden beslissing kleven bijgevolg geen onregelmatigheden die door de Raad niet kunnen worden hersteld.

Verzoeker herhaalt voorts zijn verklaringen dat hij bedreigingen ontving van iemand op Facebook, die hem vertelde dat hij 100 keer zou worden neergeschoten als hij zou terugkeren naar Afghanistan, doch weerlegt op deze wijze geenszins de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing: *"Dat u geen klare wijn schenkt wordt nogmaals bevestigd wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geconfronteerd wordt met een de profielfoto van een Facebook-account genaamd Z.Y. (...), waarmee u bevriend bleek te zijn op Facebook (zie administratief dossier, blauwe map). Gevraagd wie er te zien is op deze profielfoto, antwoordt u dat dit uw broer is (CGVS, p. 12). (...) Wat deze foto betreft, geeft u aan dat de plek die op de achtergrond van de foto te zien is helemaal niet te herkennen, en zou de foto volgens u niet in uw regio kunnen genomen zijn (CGVS, p. 13). Als deze foto niet genomen werd in uw buurt, dan kunnen de logische vragen gesteld worden hoe uw familie aan deze foto is gekomen en waarom uw vader deze foto als profielfoto gebruikt (CGVS, p. 13). Hierop kan u echter geen duidelijk antwoord geven. Meer nog, u komt plotseling met een nieuw verhaal op de proppen, namelijk dat uw vader voor zijn Facebook-account niet de foto van uw broer gebruikt, maar wel die van u (CGVS, p. 13). U beweert verder wel een vriendschapsverzoek te hebben ontvangen via Facebook van een profiel dat de foto van uw broer gebruikt, maar dat profiel zou u hebben geblokkeerd (CGVS, p. 13). Initieel hebt u het verzoek aanvaard, en zou u er een conversatie mee zijn aangegaan, maar dat profiel had de naam S.N. (...) (CGVS, p. 13). De conversatie werd al gauw grimmig en deze persoon, die niet uw broer bleek te zijn, begon u ook te bedreigen. Zo vertelde hij u dat u de Koran had beledigd, en eens u terug zou keren naar Afghanistan, hij u met 100 kogels zou neerschieten (CGVS, p. 12-13). Waarom u nooit eerder hebt verteld dat u via Facebook werd bedreigd, is eigenaardig, aangezien kort daarvoor nog de vraag aan u werd gesteld of er na uw vertrek nog iets was gebeurd (CGVS, p. 11). Dat u daar toen geen melding van maakte, is dan ook frappant. Ook wanneer de foto van het betreffende profiel aan u werd getoond, haalt u dit niet meteen aan. Uzelf verklaart dat u dit gewoonweg vergeten te vertellen was, wat bovendien de ernst van uw vrees ondermijnt (CGVS, p. 14). U komt bovendien ook niet verder dan blote beweringen. U kan geen enkel bewijs voorleggen waaruit zou blijken dat u na uw vertrek uit Afghanistan via Facebook met de dood werd bedreigd (CGVS, p. 14)."*

Door enkel te stellen dat het ongepast is om bij dergelijke elementen stil te staan – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat verzoeker geenszins verduidelijkt waarom dit 'ongepast' zou zijn – weerlegt verzoeker voormelde vaststelling niet, noch werpt hij er een ander licht op.

Verzoeker kan voorts gevolgd worden in zijn betoog dat de opmerking dat een profielfoto niet overeenkomt met de persoon irrelevant is, dat sommige mensen foto's van vrienden en familie, anderen van landschappen en dieren enzovoort plaatsen, dat dit niets bewijst. Het motief *"Het is dan echter vreemd dat een account met de naam van uw vader (CGVS, p. 8), een foto van uw broer zou gebruiken als profielfoto."* betreft echter een overtuigend motief en de overige bovenvermelde pertinente vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker betreffende de bedreigingen op Facebook, minstens om te besluiten dat verzoeker op grond hiervan geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

4.7.1.9. Verzoeker stelt voorts dat de bestreden beslissing niet genoeg rekening heeft gehouden met zijn individuele situatie zoals voorgeschreven door artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij erop wijst dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, dat dit een invloed heeft op hem, dat hij tot de 10^e graad naar school ging maar niet kan schrijven, dat hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan jong was, ongeveer 18 jaar oud bij vertrek, en dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en hij zich zorgen maakt over hen. Hij vervolgt dat in het licht van zijn profiel niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas kon worden verwacht als van iemand die beter opgeleid en serener was, dat de beoordeling van de geloofwaardigheid minder zwaar had moeten worden aangerekend, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn, dat in ieder geval moet vastgesteld worden dat hij zijn precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van het CGVS te streng is, dat de beoordeling zich op de

geloofwaardigheid van de problemen die hij heeft gekregen met de taliban, richt. Hij meent dat het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met zijn kwetsbaar profiel.

Verzoeker laat ter gelegenheid van zijn verzoekschrift na concreet te duiden en te staven waarom uit de beweringen dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd, dat dit een invloed heeft op hem, dat hij tot de 10^e graad naar school ging maar niet kan schrijven, dat hij op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan jong was, ongeveer 18 jaar oud bij vertrek, en dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en hij zich zorgen maakt over hen, een minder strenge beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn verklaarde problemen met de taliban zou (moeten) volgen.

Verzoeker verduidelijkt geenszins dat hij dermate laaggeschoold zou zijn dat hij niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Verzoeker toont niet aan dat er in zijn geval sprake is van een bijzonder kwetsbaar profiel, dat verder gaat dan de algemene kwetsbaarheid die eigen is aan elke verzoeker om internationale bescherming. In zoverre verzoeker nog opwerpt minder sereen te zijn geweest en zich zorgen te maken over zijn familie, wijst de Raad erop dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing terecht werd overwogen dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker ook niet concreet aantoonde dat verweerder een veel te strenge beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming heeft gemaakt. Noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Wat betreft het verwijt van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.7.1.10. De Raad wijst erop dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Verzoeker dient zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke en maakt niet aannemelijk dat zijn verklaringen voldoen aan de voorwaarden om het voordeel van de twijfel te genieten overeenkomstig artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

4.7.1.11. De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

4.7.1.12. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Verzoeker stelt dat hij vervolging door de taliban vreest wegens het behoren tot de sociale groep van 'verwesterde Afghansen' en zijn toegeschreven politieke en religieuze overtuiging. Hij vreest dat hij als verwesterd kan beschouwd worden omdat hij Afghanistan, bij het instellen van het beroep, sinds ongeveer vier jaar heeft verlaten. Na een theoretisch betoog met verwijzing naar rapporten van gezaghebbende bronnen en rechtspraak van de Raad, betoogt verzoeker dat hij sinds twee jaar in Europa verblijft en duidelijk is verwesterd, dat hij volledig is geïntegreerd in de westerse cultuur en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en mores. Hij stelt nooit traditioneel Afghaanse kledij te dragen en zich casual te kleden, geen baard te hebben, zijn haar op een moderne manier te dragen en duidelijk een westerse stijl te hebben en betoogt alle religies in België te respecteren en samen te leven met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij betoogt dat hij dit expliciet heeft gemaakt in zijn persoonlijk onderhoud. Verder stelt hij dat hij zelfs tatoeages heeft op zijn handen, doch dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden ondanks zijn verplichting overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt voorts dat verweerder hem verwijt dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en dat hij zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren, dat dit afbreuk doet aan de motivering van de beslissing aangezien de interpretatie van verweerder zeer subjectief is en ontoereikend is, dat verweerder ook van mening is dat hij op geen enkele manier aantoont dat zijn nieuwe levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, en dus van verzoeker kan verwacht worden dat hij deze elementen laat vallen indien dit hem blootstelt aan concrete en geloofwaardige problemen met derden, dat deze redenering volstrekt ontoereikend is, dat het niet aan de vervolgd is om kenmerken van hun identiteit op te geven om niet vervolgd te worden, dat het bovendien volstrekt willekeurig is, aangezien de perceptie van de taliban hiervan volstrekt subjectief is, dat niet mag vergeten worden dat de taliban gewapende en gewelddadig religieuze fanatici zijn. Verzoeker stelt dat hij ook bevestigd heeft dat hier in vrijheid leven een kans is en dat hij zich hier heeft aangepast en geïntegreerd tijdens de vele jaren in Europa, dat hij niet opnieuw in Afghanistan zou kunnen leven, dat hem hierover geen verdere vragen werden gesteld ondanks zijn verklaringen hieromtrent. Verzoeker betoogt ook nog dat hij uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Parwan komt.

4.8.2.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij

wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.3. Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud melding heeft gemaakt van zijn westerse stijl, stelt de Raad vast dat het CGVS in de bestreden beslissing hieromtrent overweegt:

"Verder stelt u dat u verwesterd bent omdat u een vrijere levensstijl hanteert sinds uw vertrek uit Afghanistan. Zo bent u uw haar anders beginnen knippen, draagt u andere kledij en zijn ook uw gedragingen veranderd (CGVS, p. 14). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw nieuwe levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

(...)

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Waar verzoeker stelt dat hij zelfs tatoeages heeft op zijn handen, doch dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden, stelt de Raad vast dat nergens uit blijkt dat verzoeker het hebben van tatoeages aangehaald heeft bij het CGVS als reden waarom hij vervolging zou vrezen bij terugkeer naar Afghanistan of dat verzoeker zijn tatoeages heeft vermeld of getoond tijdens de procedure. Waar verzoeker betoogt dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden ondanks zijn verplichting overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, §3 van de Vreemdelingenwet en aldus lijkt te willen aangeven dat hij melding heeft gemaakt van de tatoeages in opmerkingen die hij aan het CGVS heeft bezorgd, herhaalt de Raad dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker opmerkingen heeft overgemaakt aan het CGVS betreffende het persoonlijk onderhoud voor het nemen van de bestreden beslissing alsook dat verzoeker dit ook niet aantoonde ter gelegenheid van onderhavige procedure. Verweerder kan dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker ook ter gelegenheid van zijn verzoekschrift noch op enig ander ogenblik in onderhavige procedure een bewijs bijbrengt van het hebben van tatoeages. Bovendien, zelfs indien verzoeker zou aantonen of zou blijken dat hij tatoeages heeft, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA *Afghanistan: Country Guidance* van januari 2023 vermelde EASO COI: "*Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername door de taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond. Dit hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. De Raad merkt evenwel op dat ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake is van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Verzoeker brengt geen informatie bij die anderszins luidt.

Waar verzoeker stelt dat verweerder hem verwijt dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn om zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren, toont hij geenszins aan dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat verzoeker zijn vrees aannemelijk moet maken en hiertoe concrete elementen dient aan te brengen doch hiertoe in gebreke blijft, dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar een verwestering.

Waar verzoeker betoogt dat hij ook bevestigd heeft dat hier in vrijheid leven een kans is en dat hij zich hier heeft aangepast en geïntegreerd tijdens de vele jaren in Europa, dat hij niet opnieuw in Afghanistan zou kunnen leven en dat hem hierover geen verdere vragen werden gesteld ondanks zijn verklaringen hieromtrent, kan hij niet gevolgd worden nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat volgend op zijn verklaring "*Kijk nu wat ik draag (Vz wijst naar broek) is zo een vrije stijl, bv wat ik draag is menselijk, hoe ik mijn haar knip, of hoe dat ik als mens woon, ik mag vrij als mens zelf kiezen*", de *protection officer* verzoeker de vraag stelt "*U vrees bij terugkeer naar Afghanistan dat de taliban u zouden doden omdat zij u beschuldigen van spionage, en ook omdat u nu een vrije stijl hebt van kleren en van haar?*", waarop verzoeker verklaart "*Zoals jullie weten in Afghanistan wordt veel mensen doodgeschoten door de taliban, ze zijn terroristen, jullie kennen dat misschien beter dan mij en als ze mij doodschieten, wie gaat mijn leven garanderen als ik daar ga en nog ga blijven leven? Als ze zijn goed of niet goed, jullie weten het beter dan mij en als het goed is of slecht, ik wil het niet meer. Ik kan er niet tegen*" (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Daarnaast werd zowel verzoeker als zijn advocaat op het einde van het interview gevraagd of zij nog iets wensten toe te voegen, waarop zij beiden negatief antwoordden (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens verwestering concreet toe te lichten. Het gegeven dat verzoeker geen (verdere) specifieke vragen werden gesteld hieromtrent ontnam hem geenszins de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, §1, tweede lid, 1° en 39/76, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze de concrete elementen van (toegeschreven) verwestering te verduidelijken. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift en de aanvullende nota is bij huidig arrest, zoals blijkt uit wat volgt, terdege rekening gehouden.

Waar verzoeker nog betoogt dat de interpretatie van verweerder subjectief en ontoereikend is, dat verweerder meent dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij deze elementen laat vallen indien dit hem blootstelt aan concrete en geloofwaardige problemen met derden, dat deze redenering volstrekt ontoereikend is, dat het niet aan de vervolgenden is om kenmerken van hun identiteit op te geven om niet vervolgd te worden, dat het bovendien volstrekt willekeurig is, aangezien de perceptie van de taliban hiervan volstrekt subjectief is, dat niet mag vergeten worden dat de taliban gewapende en gewelddadig religieuze fanatici zijn, herhaalt de Raad dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld

dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, dat personen die 'verwesterd' zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen, ze een risicoprofiel hebben. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Zoals wel degelijk blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

4.8.2.4. Verzoeker laat voorts ook ter gelegenheid van onderhavige procedure na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 2,5 jaar in België verblijft, kan vooreerst niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker heeft zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende 2,5 jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 18 jaar in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2021 is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden, met name zijn ouders, zussen, kleine broer en zijn paternale en maternale ooms, nog steeds in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-10). Daarenboven verklaarde verzoeker contact te hebben met zijn familie in Afghanistan via telefoon (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en p. 10). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde praktiserend soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7).

Verzoeker voegt bij de aanvullende nota die hij ter terechtzitting voorlegt, arbeidsovereenkomsten en loonbrieven die een tewerkstelling in België aantonen alsook een fitness-abonnement. Echter een loutere tewerkstelling in België en activiteiten in de fitness kunnen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Verzoekers tewerkstelling en activiteiten in de fitness doen ook op generlei wijze besluiten dat verzoeker op zulke wijze verwesterd zou zijn dat hij niet langer zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Met de door hem bij zijn aanvullende nota gevoegde 'verklaringen en attesten met betrekking tot verwestering' toont verzoeker ook niet afdoende aan dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Zijn betoog dat hij volledig geïntegreerd is in de Westerse cultuur en zich vertrouwd heeft gemaakt met de Westerse mores, mist voorts elke persoonlijke invulling en concretisering. Dit zijn dus losstaande beweringen. Dit kan eveneens worden gezegd over zijn verklaringen dat hij alle religies in België respecteert, samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslachten en nooit traditionele Afghaanse kledij draagt. Bovendien volstaan zijn actuele moderne haardracht, het scheren van de baard en casual kledingstijl, zijn niet nader toegelichte volledige integratie of zijn respect voor alles religies in België niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft. De Raad is van oordeel dat voormelde omstandigheden onvoldoende persoonlijke invulling geven aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering. Deze elementen maken immers nog niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play*

the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door verzoeker alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker nog stelt dat hij afkomstig is uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Parwan, wijst de Raad erop dat het louter afkomstig zijn uit een ruraal en/of conservatief dorp niet volstaat om een risico bij terugkeer vast te stellen. Door het louter wijzen op burgerslachtoffers, aanwezigheid van verschillende Afghaanse groepen en het feit dat een regio zwaar door het conflict wordt getroffen, werkt verzoeker niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit ruraal en/of conservatief gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan en waarmee hij nog steeds contact heeft.

Voor het overige beperkt hij zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie die geenszins concreet op hem kunnen worden toegepast. Uit het bovenstaande kan dus niet blijken, laat staan dat verzoeker dit aannemelijk maakt, dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Hij maakt met een dergelijke argumentatie evenmin concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO "COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familie.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 een betoog voert omtrent het gebrek aan gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet

dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 15 maart 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Waar verzoeker nog wijst op het repressieve beleid van de taliban en in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 stelt dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, stipt de Raad aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

4.8.2.5. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder in de bestreden beslissing en de aanvullende nota worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan door de gedragingen van de nieuwe regering is veroorzaakt en het een direct gevolg is van de internationale sancties, dewelke werden genomen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18

december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota van 22 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn familieleden, met name zijn ouders, zussen, kleine broer en zijn paternale en maternale ooms, nog steeds in Afghanistan wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-10). Daarenboven verklaarde verzoeker contact te hebben met zijn familie in Afghanistan via telefoon (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4 en p. 10).

4.8.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de 'National Resistance Front' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Parwan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en van de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023.

4.9.3. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop

bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven in punt 4.4.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.9.2. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Parwan alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovernname door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.9.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.12. Waar verzoeker stelt dat België verplicht is om, in toepassing van het EVRM, de nodige maatregelen te nemen om enige schending van de rechten in de artikelen 2 en 3 van het EVRM te vermijden, ongeacht dat de schending wordt veroorzaakt door een overheidsactor of door een particulier, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER